

REGELŐ.

Pesten esőtörtökön martius 4^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és esőtörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Átok és áldás a művészetben.

(Folytatása.)

III.

Három évi időköz. — Ez alatt Ellinor, vagy Ellena, lady *** lön; volt a' francia postahajón; látta Parist; megjárta angol futékonysággal a' havasokat, Lombardiát, a' milanoi székesegyházat, Firenze márvány palotáit; vándorolt a' capitolium romjai között; állott Nápoly kikötőjén; ismerkedett Herculanium és Pompeji halottaival — 's mind ezt olly gyorsan, olly egymásra következőleg, mielőtt bámulás-szültte szédelgése megszűnhetett volna.

Mámoreból a' genfi tó partján, egy kies mezei lak magányában, ébredt-fel. De sem F'eraney, sem a' hold fényben uszó jégcsupok, sem a' tó kék hullámain rengés, sem a' kékelő fűrtökkel gazdag szőlőhegyek tekintete többé el nem ringathaták; — álma elreppent.

Mint tapasztalt emberek tudják, két világ van: egy valódi 's egy képzeti. A' fiatal házaspár e' pillanatban lépett ebből amabba; de kik e' képzeti világban egyek voltak, az élet ingatlan köreiből eltéveszték egymást, hogy soha többé ne találkozzanak. Sir Charles nemeslelkű, gyöngéd, adakozó, figyelmes volt, mint előbb: de azért lelkében, melyet amaz álom idején csupán a' szerelem foglalt el, lovai, vadászat, clubbok, politika is helyet foglalának. A' szenvedélynek minden szabályszerű fokán átment, 's most éppen azon higgadt vérmérsékkel birt, melylyel legjobb férj lehetne.

Neje a' mézes hetek hűségével ragaszkodott hozzá; 's mind e' mellett is elhervadt. Arczának rózsái az élv közepette hullottak-le, 's az élet legdúsabb forrásánál is, tán öntudatlanul, elégtelen volt.

Egy nap alkonyán gazdagon 's izléssel butorzott kerti szobájában ült Ellinor, mellynek nyitott ajtóin túl igéző kilátás nyílt az alkonyi biborban uszó őszi vidékre. Szelid lebel és száz meg száz virág illata tölté-be a' magas terem üreit; mellyben a' kereveten elnyult lady-n kívül még miss Eugenia, sir Charlesnak egy fiatal rokona is ült. Elsőnek kebléből egy akaratlan sohaj szorult-ki, utóbbi figyelmét magára vonó; bámulva hanyatlott Eugenia himző keze öl-

be, 's részvétellel nézte Ellinor arcát, mellyen egy mély, bennső lélekgyötrelem kifejezése különös ellenzetben állt a' legigézőbb keccsel. Mint fél-piros őszibarackon tört-meg a' leáldozó nap egy gyöngye sugára a' merengőnek halvány arczain és gazdag csigákban szétfolytt szőke fürtjeiben; ajkai pirtalanok, szemei életnélküliek 's félig hunyvak, fejét gyámító keze nedves 's átlátszó; — így ült kerevetén a' lady.

Eugenia rettenve szökött hozzá kérdeni: mi baja?

„Semmi, — lön válasza — sajátlagos kórtól soha sem voltam mentebb, mint éppen most!“

„Megsértette önt sir Charles?“

„Hogyan teheté? ő legjobb férj a' földön; és még is Eugenia, még is egy mondhatlan lankadságot érzek belsőmben, tagaim elzsibbadását, 's minden külsőség iránt általános részvétlenséget. Azt hiszem, Eugenia, életem végperceze közel van.“

Az aggodó hölgy szorongva ragadta-meg beteg barátnéja kezét, 's vigasztalólag jegyzé-meg, hogy a' vérnek majd sebes nyargalása majd csiga-lejtése a' forró nap következménye lenne. — „Myladinek több szórakozást is kellene keresnie — monda javallólag — és maga körül társaságot gyűjteni.“

A' lady keze nem-et inte, 's inkább magához, mint barátnéjához mondá: „Utóbbi hat év alatt legvidámabb életet, életem; nálamnál boldogabb nő nem volt. A' pillanat fontosságát nem tudtam becsülni; az unalmat nevérről alig ismertem: míg — itt elakadt szava — míg színész-nő valék.“

„Mylady egészen meglep; — szólla közben Eugenia — meg lehetnek ugyan azon állapotnak is maga örömei, de az örökös nyugtalanság, örökös munka“ —

„Nem is munka, jó gyermek! vagy ha igen, a' legkönnyűbb; a' folytonos szokás által könnyűvé lett eredetiség nem éppen legerősebb oldala drama-költőinknek, 's egyetlen minta egész szerepszakra elég. Ezt én már jól tudom.“

„De hát a' reggeli alkalmatlan gyakorlatok, mellyeken a' hidegtől dideregve kell a' börtön-sötét szinpadon állni; az estvéli megjelenés egy ismeretlen, szeretetlen tömeg előtt; a' nyilvános föllépés előtti nevezhetlen aggály, a' megbukás veszélye; a' pártos, tehetetlen kritika gunyinyilai! Ugyan kérem, m y l a d y, nem elég árnyoldalok-e ezek?“

„A' némberek szokás szerint legbátrabb teremtmények — választott a' szenvedő hölgy fél mosolylyal. — Vagy azt hiszi ön, több bátorság kívántatik a' világot csak képező szinpadon föllépésre, mint a' valóságos világban? Teszem, a' táncsteremben állhatatos-

nak 's rettenthetlennek maradni férj-vadászás közben, vagy társalgási szalonokban a' leggonoszabb kritikusok, kaján némberek szemüvegelésének tárcsaul szolgálni? Azon kívül a' színésznőt inkább elfoglalja szerepe, hogy sem az első emeleti opera-látcsók orrfin-torgására sokat ügyelhetne. A' gyakorlatok pedig olly érdekes, humorteljes eredeti jelenetek, melyekről más körök embereinek sejtelmök sincs, legmulattatóbb torzképeket láttató fresco-festmények, eleven nyáréj-álmok. 'S a' megbukás, 's mi több, a' kritika! Amaz mindig a' költész és hangszerző rovására történik, mihelyest emezt néhány sillinggel részünkre vonjuk. Az ebek csak addig ugatnak míg éhesek; azonban soha sem harapnak!""

„De mylady feledni látszik, mi kellemetlen dolog lehet, folytonosan színészek között, az ármány, irigység, cselszövény hálójában, a' köznapiság és nevetségesség örvénye szélén élni, kizárva a' kiváltságos társaságokból, mihelyest ezek a' művészt látnányul nem használhatják!""

„Minő társaságokat nevez ön miss Eugenia kiváltságosoknak? — kérdezé a' volt színésznő, ajkán a' guny vonásával.—Amaz unalmas, szinehagyott, becs nélküli, lelketlen és szivtelen világot, melybe most vagyunk kárhoztatva?""

A' lady felállott, 's hevesen járt fel 's alá a' teremben; barát-
néja félénk tekintettel kísérte, mintha még valami szivét nyomná, mit kimondani szeretne. Végre ismét megszóllalt félig fojtott hangon :
„De nem fogott volna-e myladi gyöngé 's ingerlékeny természetére káros befolyású 's eltűrhetlen lenni fárasztó hivatása, a' gyakorlati éneklés, légvonatos házakban játszás, 's késő éjfélen tul virasztás?""

„A' virasztás terheivel hercegnők szalonjaiban ismerkedtem meg — monda a' művészet konok védelmezője fél ásitással. — Mielőtt az estvélyre készült londoni fő rangú dámák először mázolták volna fonnyadt arcukra a' karmint, már enyhítő álom karjain pihentem, ha kedvem tartá, Ah, Eugenia! még álmom is kéj volt! A' nagy világ alakai 's rémei nem lengék azt körül; elvesztett fogadás, titkos adósságok, tönkre jutásra gondolás nem riasztának-fel; a' szinpad hangjai melodiásan csengtek füleimben. Művészeti alakok lebegtek körültem, az álomnak kétszeres illatködébe burkolva. 'S én közepettök mint királyné, miként Szylf, virágzó rózsalugosban, vegy elefantsont-királyszéken fogadám-el az általam megbájtolt ezernyi térdelőnek hódolatát.""

A' beszélőnek élénk képzele egy pillanatra ismét elgyújtá arczait; szemeiben fellobogtatá a' régi tüzet; 's az ábrándozó hölgy, magasztaltságának fényében megdicsőülve, valósággal mint királyné

vagy Szylf, oly szép és nagy volt, miként tavaszkor legvirányosb napjaiban sem soha.

„Engednem kell — mond a lady kezét mosolygva csókoló Eugenia — mert ha szinpadon is oly csábító tekintete volt önnek, mint itt 's e' perczben, kész vagyok hinni, hogy ezerek hódoltak szépsége trónja előtt.“

A' magasztaltt lopva tükörbe pillantván, még elevenebb pirral festé-be arcát a' benső örömnök önmagát visszasugárzó fénye. Eugeniát homlokon csókolván, félig pirulva 's félig fenyegetéssel mondá: „Hát nem tudja ön, kedves gyermek, hogy nemünkől még egy sem halt a' hódolatok özönébe? Azonban higgye-el, hogy egy zsufo'ásig tömött szinterem riadó tapsa, a' közönség kegyenczére aláhullámzó babér-koszorúk, költemények, szalagok, szerelmes bölcsek 's balgatatagok hízélgései, 's a' művészetnek minden illy nemű külső diadalai nem érnek-fel azon pillanattal, mellyben magunkhoz elégültten mondhatjuk: ezt jól végezted! A' teremtés feletti öröm, a' művészetben haladás, a' benső látkörnek fölemelése 's kiterjesztése, a' tulemelkedés egy szük, minden akadály iránt elfogult világ felett mind oly eredmények drága barátném, mellyeket más élet meg nem érlel, mint a' művészé, a' szó teljes és tiszta értelmében művészé. Ezek valóban oly Hesperidák gyümölcsei, mellyeknek magvai lelkemben is felelőrizáltak, midőn még a' mosonó leánya 's egy vándor társaság prima donnája voltam; gyümölcsök, mellyeket ama boldogtalan estvén önelmüleg elszórtam!“ —

Ellinor észrevéve, hogy férje közeli rokonának jelenlétében már is sokat monda, elhallgatott. Kinos szünet következék, melyet Eugenia azzal szakasztott félbe, hogy erőtetett tréfával barátnéjának engedve a' diadalt, magát ajánlá: egy estvélyre készülendő, mellyre együtt fognak menni. — „'S ha myladi addig foglalkodni akar — monda elmentében — olvassa csak az inas által imént hozott angol lapokat; hihetőleg ujan telvék leendnek csudák, divatok, opera, megérkezési, elutazási, 's világtörténeti érdekű, divatos, politiai hírekkel. Mindjárt ide küldöm őket.“ — 'S Eugenia ment.

Mennyire bámult-el azonban, midőn visszatértkor a' ladyt egészen megváltozva, halványan, könnyben uszó szemekkel 's kétségbeesés-dulta vonásokkal találta. Illy állapotban ült ez asztalnál, fénytelen szemekkel egy óriás lapra meredve, melly előtte kiterjesztve feküdt.

Aggódva 's rémültten ugrott Eugenia a' szánandóhoz, felindulása oka felől tudakozódni. Ez felelet helyett a' lapnak egy helyére mutatott, 's a' s o v á r o n odatekintó szende leány csudálkozva jegyzé - meg :

„Micsoda? nem egy vérengző csata, egy elsülyedt hajó szerencsétlenségének hire, nem megbukott részvények vagy divat, hanem egy alig szembetűnő zugba szorított, csupán colonell betűkkel nyomott cikkely lázítá-fel ennyire a' lady érzéseit?“

„Huzamós idő után tegnap ismét „Romeo és Julia“ adatott. A' dalmű hősnőjét a' fúládásig tömött szinteremnek osztatlan tetszésére a' kedves miss Sophy Turner éneklé. „Ha korábbi, 's minden tekintetben remek előadásainak emléke elménkből kitörlődött volna, 'is, ez utóbbi tagadhatlanul legkitünőbb levele azon babérnak, melly a' fűnséges művésznő „homlokát díszíti.“

„Itt, itt — monda ismét könyzaporba merülve, 's az elrántott lapot lábaival tapodva a' lady — itt lásd példáját a' legalacsonyabb árulásnak. Utálatos teremtmény! Most már tisztán látom, mi volt czéled! Utadban állék tehát pór lélek, megszabadulni akartál tőlem? O én boldogtalan asszony!“ — Eltikkadva a' kerevetre rogyott, 's egészen átengedé magát féktelen haragja kifakadásainak egykori hirtelen barátnéja ellen.

Hiába kísértett-meg Eugenia minden eszközt megnyugtatóására. A' hazatérő 's dámáit estvélyre vezetni akaró sir Charles még könyükben 's ajuláshoz közel találta nejét.

„Menjetek magatok — kiálta makacson — én honn maradok. Mehetek-e illy indulatlázadtan világ elébe?“ — Hiába ajánlák sir Charles és Eugenia, hogy mulattatására ők is honn maradnak. — „Ha életem kedves előttetek — monda mintegy parancslólag — menjetek e' pillanatban, 's hagyjatok magamra! Hisz' látjátok, hogy majd megfuladok!“

A' magára hagyatott nő nyugodtabb lön. Minél tovább elmélkedék jelenje és jövője felett, annál hátrább szorítá ezeket a' multnak édes-kesernyés emléke. Ez utóbbinak minden képe csábitva merült-fel ismét. Frank, szívének első szerelme, csendes boldogsága, mr. Batnél töltött napjai, sebesen emelkedett hire — minden, ellenállhatlan erővel rohaná-meg a' dultt lelket, 's e' zavarból egy gondolat, egy erős határozat fejlett-ki világítva.

Még nem volt tíz óra, midőn a' villa hátulsó kapujánál egy postakocsi állott-meg. Mylady siró komornája éppen az utósó kutyákat vitte kocsira. A' többi cselédség házon kívül 's részint sir Charles és Eugeniára várakozással volt elfoglalva. A' különcz asszony tervének minden kedvezett; egy óra alatt összeszedvén ékszereit, vagyonát, köntöseit, és utra készültten éppen asztalhoz ült, férjének néhány felvilágosító sort irandó, midőn a' komorna jelenté: hogy parancsa szerint minden el van igazítva. Mig tolla a' sima papíron

tánczolt, ütereiben sebesen nyargalt a' vér. Még egy futó tekintet a' levélre, egy ugrás a' kocsiba — 's mylady elillant!

Sir Charles, ki későn tért haza, 's még későbben kelt-fel, csak más nap reggel, Eugenia sirámai által felriasztva, rohant mind eddig nem nélkülözött nejének szobájába, 's találá asztalon a' következő sorokat: —

„Fájdalommal távozom ugyan öntől, de megfontolás után 's örökre. A' láncz elszakadt, melylyel ön egy más körhöz fűzött, olly körhöz, melly enyim soha sem volt, és soha sem leend. Minden, mi ön nejéé volt, itt marad; a' lady valódi fényét 's uraságát önként cserélem-fel kendőző 's a' komédiásné álnevével. Szerelmét, melly egyikünket sem boldogita, nem köszönöm önnek. Művésznő soha se álmodozzék más szereneséről, más czéiről, mint tehetsége, hivatása és szokásai körén belül fekvőről! A' művészetnek legnagyobb átka, de egyszersmind legszebb áldása az: hogy ő mindenható, 's egyedül 's örökre lekötelez; a' művészet egész életet kíván, nem mással osztottat. Megkísértem, valljon egy elpártoltt töredelmes szívvel megtérő leányát, visszafogadja-e. Üritse reám áldását egészen, vagy pedig sujtson-le végképp' átka, mellyet egykor egy szeretett őrvjngő szavaiban fölöttem eldörgött!

ELLINOR.“

(Vége következik.)

INNEPLÉS.

Csusza-innep Veronában.

(Vége.)

Ámbár az egész menetnek csinos, vidámság-mozgatta tekintetet adtak a' tarka diszítványek 's gazdag czírázatok: még is a' kitünő fény, pazar gazdagság, diszítványek izlésteli megválasztása fölébe emelének egyes kocsikat a' többinek. Az egész kép felfoghatásaul nehányat megemlíteni nem lesz érdektelen. A' földbirtokosok p. o. 's gabnakereskedők egy diadalmaskodó Cerest választának képviselőjökül, a' mint ez aranyzott nyergű föllegen, körülte szárnyaló nemtők közt, kalászfüzérrel koszorúzottan, áldásthózálag tovalebeg, csakhogy az egész alkotványt vonó 6 fortyongó lónak kelle némileg segíteni merész röptében a' képzeletet. — A' mészárosok áldozatjelenettel tudták megérzékitni mesterségüket. Kocsijok egy görög templom ékes kőrrajzát ábrázolá; a' háttéren gazdagon bevont magasb széken a' mindenható Zeus ült, lábainál csalatásig utánzott bika vala, mellynek feláldozásához a' régi pogányságnak több, fejeér öltözetű, arany papi övvel ékített magas alakja készülteket tön. — Egy, szőlőfüzérekéből alakított lugosban, bor- és örömittas Mánadok seregében, Bachus és Ariadne inneplének diada'menetet; vider dalok hangzának a' vig körből, 's hirdeté a' nagy örömhözót, ki itt csaplárosokat és borkereskedőket ábrázolva, számos utalványt szórtt isteni ajándékára a' vigadó nép közé. — A' fül leste még a' vidám dalolást, midőn a' szem egy második dunsinani erdő által lön meglepetve, 's egész eszerjét mozogni láta. Ez Diana virgonez kísérete vala, mintegy bokrok, 's fácskák kis erdejébe elbú-

va; nyulak, őzek, madarak 's a' t. függtek körösleg a' sűrű lomboszatú ágak között, 's egy hatalmas, családísig kitémetett medve kényelmesen nyújtózott a' fürge tivornyázók seregében, kik szép zöld vadászruhában fáradozásuk gyümölcsét, madarakat, foglyokat, sőt egész nyulakat hánytak a' tolongó sokaság közé. Egy finom, tarkán befestett bőrökből összerakott, medve- és tigrisbőrökkel fölékitett chinai pavillonról a' timárookra lehetett ismerni; egy másik, sajt-darab-oszlopokra támasztott és salami-füzerekkal művészileg felezírázott templomban a' salami-kereskedők inneplők diadalukat. Ezután a' czipővargák, asztalosok 's mások egészen felbátorozott 's vidoran élénkitett műhelymásai haladtak-el; egy hámos is, vasas lovagok környezetében, fegyverek 's mindenemű jelképekkel földiszítve. A' montorioi papiros-gyár is megjelent en miniature-ben, 's mialatt a' munkások egy része papirost készíté háborítlanul, másik nyomtatott hangzatkákat szórtt-ki. A' Veronához tartozó Chieve helység, mely főleg madarászattal foglalkodik, szintén el nem mulasztá egy tovalebegő, hálókkaal beaggatott kalitkával elmésen magát megismertetni, melyből megnyírt szárnyú madarak, vadgalambokat 's a' t. eregettek-ki koronként. A' kőfaragók és szobrászok, egész ateliert választának művészi szobrokból, melyek izletes nyílt csarnokokban haladtak-el, 's ezekből számos kenyeret és nyalánkságot hánytakki annak bizonyosságául, miképp' kövek is kenyerekké változhatnak. A' kalmárság csinos, áru-kötegekkel megterhelt hajón evezett-el, mellyen tarkán elvegyülve valának a' világ kereskedő nemzetei; 's fügéket, malozsát, narancsokat, kendőket, vásznat 's a' t. hánytak-ki. Így lehetett többeket is látni, kik illető sajátságaikkal levén fölékitve, egészben pompás látványul szolgáltak, mellyben számos hangászesapatok 's a' dalszíni énekeskar különféle öltözetben mozgának 's harsogó dobpörgés és hangos disszerűeknek által tréfás áldozat-jellemet nyomtak e' vidám mozgalmú életre. E' tarka menet után jöttek az előkelő előjáróságok diszkocsijai, mellyeket annyi szép equipage kísért, hogy telve volt majd valamennyi ut és utsza.

Tarkán felezírázott házsorok közt így haladt e' menet a' pompás Piazza Signoritol keresztl a' nevezetes Piazza d' Erben 's végig a' tiszteletre méltó régi Porta Borsarin, a' magas nemesség palotáitól környezett Corso vecchio-n, 's a' régi, merészen épített, boltozatos hidjáról híres Castel vecchio mellett sz. Zeno városnegyed felé fordult; hol a' piacon közel a' hasonnevű egyházhoz, mellyben Pipin sirja látható, izletes sátoralakú pavillon áll, 's csucsáról fehér és vörös zászlók lobogának; beltérét, mellyhez két, széles lépcsőkkel ellátott feljárás vezetett, csinosan terített asztal foglalá-el, 's egyik végén mozgatható tábori konyha volt roppant kazánokkal, mellyekben csuszát főztek és készítettek. E' konyha mellett haladván-el az egész terjedelmes menet, 's megérkezvén a' delegat, ezt a' sz. zenoi számos küldöttség fogadá, pavillonba vezeté, egy tányér csusza és favillával megtisztelé. Erre a' jelenvolt vendégek és előkelők szintén csuszával, borral és sajttal megvendégeltettek, mialatt a' házi urak szerepét viselő harlekinnek furesán tűntek-ki a' csinos dámák és fényes egyenruhák közül, 's mindnyájan egész kényelemmel lakmároztak az étkekből, kivált ha szép szomszédnő kínált velök, mit a' kedves veronai nők szokott kellemmel tenni el sem mulasztának. Az egyház mellett, da Vigo mellszobra alatt, egy kis kerítés mögött 's a' hajdankortól származott márványasztalnál a' városnegyed szegényeit örvendezteték-meg egész lakomával. Ennek végén az egész járdalat szép rendben visszament a' Corso Porta Nuova és Piazza Bra-ra, hol kocsik és álörccz-

sok hosszú kettős sorozatban késő éjig jártak fel 's alá a' gyaloglók sűrű csapatai közt. — Benső örömmel függött a' szem ezen, az életnek örvendő képen, 's ittasan esatangolt a' tarka állorezatolongással 's fényes kocsisorokkal, a' hangos örömszajjal és vidor renddel páruult élet és munkásságon csilhatlan ismertető jeleit vevén észre egy szerencsés jelennek, melynek bú-talan vigsága különös ellenzetben állt a' sötét komolysággal, melylyel az Arena régi falai, a' romai nagyság ime töredékkoronái, az ó kor rémes intői gyanánt pillantgattak-le a' vigadó embernemre. Azonban a' tarka élet 's a' jelennek szép napjai a' régiség e' kolosát is öröme látszának hevíteni; mert szelid biborra festé fekete ormait a' hanyatló nap rózsafénye, 's úgy mutatkozott, mint szép jövő reménységára a' setét multnak összetört emlékein. — Az Arena akarát ellen is emlékeztetett a' századok mindazon viharaira, melyek erőtllenül zugtak-el azon óriási falak fölött, 's magától ajálkozóak a' nevezetes tapasztalás, mi helyes általán az e' cikloly elején röviden érintett népmegjegyzés a' innepekről; mert éppen ezen innep története egészen megegyezik a' különféle korszakokban történt eseményekkel, 's az inneplés módja jellemi kinyomata volt az akkori népidegzetnek (mit a' menet mostani összeállítása is tanúsítani látszik), midőn körülmények majd egyet, majd mást, mi az akkori viszonyok bélyegét viseli, tettek hozzá; így p. o. az egyszerű, még is vidám sz. zenoi küldöttség az innep eredetének művésztelen, de erős korára emlékeztet 's a' da Vigót kíséretével ábrázoló gazdag, pompás állorezás menet Velence pazarlásig fényeszerető kora ráadásának látszik; a' hosszú ingű s kúpalakú fővegű pajzán gyermekek lármás csapatai meglehetősen képviseli a' sansculottismus szegény, izléstelen idejét; a' két rendbe felállított katonaság fényes szuronyai a' napoleoni dicsőség vakító fényére emlékeztetnek; végre a' mesteremberek és művészek mesterségesen izléssel és gazdagsággal fölékített kocsijai, a' kenyér, nyálunkság és ruhaosztogatás, mi utóbbi években hozatott-be, valamint az általános, szíves részvét és kényszerítettlen rend csak az újabb idő sajátosságai lehetnek, midőn bölcsesség és kegyelem, béke és gazdagság jótékony áldással árasztják-el az országot. — A' vidámság és szíves részvét, mely oly szépen jellemezé a' mult évi innepet, 's azt minden előbbi földe emelé, a' zajgó tolongás közt is megmaradt az utolsó perzig. Csudalatra méltó volt az egész innep alatt ama nyugodt, magára hagyatott, még is kényszerítettlen rend, mely a' legnagyobb vidámság daczára is uralkodott a' százezernyi nézőknek mintegy testté olvadt tömegében; ezen, legörvendetesebb kéjjel telt sokaságnem tört-ki ama féktelen kedvvel, melyet csak a' törvények fenyegető hatalma képes korlátok közt tartani; világosan lehetett olvasni a' nemes örömtől sugárzó arcokon, hogy csak szeretet és tisztelet, nem félelem ama hatalmas királyi páleza, mely itt uralkodott az egész vidor sokaságon, 's mely a' havasok és sziklás Apenninek szép táj vidékeiről sereglett össze gyönyörködésül a' dús tartalmú látványban, mely majd csodás képzeletfestvény eszményi pompájával, majd farsangi bohózat vig szeszélyével leplezé-be a' nagyszerű jótékonyiságnak ezen emberbaráti tettét, 's legszebb fényben láttatá ezen innep fő jellemvonásait, a' méltósággal páruult gazdagságot, jótékonyiság 's vidámságot.

L—g—y.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomtatja Trattner-Károlyi, uri utza 612.